

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Bologna (Włochy) w dniu 14 marca 2023 r. – Governo Italiano/UX

(Sprawa C-163/23, Palognali ⁽¹⁾)

(2023/C 189/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di Pace di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Governo Italiano

Druga strona postępowania: UX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przytoczone poniżej orzecznictwo najwyższych sądów sądownictwa powszechnego i administracyjnego – w szczególności postanowienie nr 13973/2022 z dnia 3 maja 2022 r. Suprema Corte di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy), w którym sędziemu honorowemu zatrudnionemu na czas określony, takiemu jak Giudice di pace (sędzia pokoju) w postępowaniu głównym, odmawia się wszelkich praw związanych ze statusem pracownika najemnego zatrudnionego na warunkach pracy porównywalnych z warunkami pracy sędziego zawodowego zatrudnionego na czas nieokreślony – stanowi istotne naruszenie prawa Unii poprzez uniemożliwienie skorzystania ze skutecznej ochrony sądowej praw przed niezawisłym sądem krajowym, jeżeli oraz w zakresie, w jakim Trybunał stwierdzi, że to orzecznictwo sądu powszechnego ostatniej instancji stanowiło naruszenie art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii [...], art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽²⁾ [...], klauzul 2 i 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽³⁾ [...], zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Governo della Repubblica italiana (Statut włoskich sędziów pokoju), C-658/18; [UX] EU:C:2020:572 [...], a także w wyroku z dnia 7 kwietnia 2022 r., [PG], C-236/20, EU:C:2022:263 [...], jak również art. 47 akapit pierwszy i drugi karty?
- 2) Czy art. 31 ust. 2 karty, art. 7 dyrektywy 2003/88/WE, klauzule 2 i 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony transponowanej dyrektywą 1999/70/WE, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyrokach UX i PG, a także art. 47 ust. 1 i 2 karty stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 29 ust. 5 [decreto legislativo (dekretu ustawodawczego)] nr 116/2017, wprowadzony przez art. 1 ust. 629 legge (ustawy) nr 234/2021, w zakresie, w jakim ten przepis krajowy przewiduje automatyczne zrzeczenie się z mocy prawa wszelkich roszczeń wynikających z prawa Unii, a w postępowaniu głównym zrzeczenie się prawa do płatnego urlopu wypoczynkowego przysługującego giudice di pace (sędziemu pokoju), która wniosła powództwo, w przypadku złożenia przez giudice di pace (sędzię pokoju), która wniosła powództwo, wniosku o dopuszczenie do procedury konkursowej dotyczącej stabilizacji zatrudnienia *ad esaurimento* do czasu osiągnięcia wieku 70 lat, w ramach stosunku pracy w Ministero della Giustizia (ministerstwie sprawiedliwości) na warunkach wynagrodzenia przysługujących urzędnikowi administracji pełniącemu funkcje sądownicze, oraz pomyślnego przejścia procedury konkursowej?
- 3) Czy wybór, jakiego zamierza dokonać sąd odsyłający po przeprowadzeniu z wynikiem pozytywnym wszystkich kontroli powierzonych sądowi krajowemu przez przytoczone orzecznictwo Trybunału, dotyczących porównywalności warunków pracy między sędzią pokoju, która wniosła powództwo, a równoważnym jej sędzią sądu powszechnego zatrudnionym na czas nieokreślony, w odniesieniu do prawa sędzi pokoju, która wniosła powództwo, do odszkodowania z tytułu braku wypłaty wynagrodzenia za okres urlopu, który to wybór polega na zastosowaniu jako kryterium ustalenia kwoty należnego odszkodowania wynagrodzenia przewidzianego dla sędziego sądu powszechnego posiadającego grupę zaszergowania HH03, z poszanowaniem różnorodności procedur zatrudnienia między sędzią honorowym a sędzią zawodowym zatrudnionym na czas nieokreślony, zastrzegając tylko na rzecz tego ostatniego (sędziego sądu powszechnego) prawo do awansu finansowego i zawodowego z tytułu wyższych kwalifikacji, a nie tylko z tytułu stażu pracy według klas i grup zaszergowania, jest zgodny ze wskazówkami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionymi w wyrokach UX i PG?

- 4) Wreszcie, czy art. 47 karty i warunki niezawisłości sądu wskazane przez Trybunał w wyroku UX, pkt 45–49, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 21 [decreto legislativo (dekretu ustawodawczego)] nr 116/2017, który przewiduje możliwość zastosowania wobec sądu odsyłającego środka polegającego na odwołaniu z urzędu sędziowskiego, według pełnego uznania Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa), bez jakiegokolwiek stopniowania kar dyscyplinarnych, nawet w przypadku, gdy ten sąd krajowy zamierza zastosować orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w postępowaniu głównym, naruszając uregulowanie krajowe mające zastosowanie do okoliczności faktycznych postępowania głównego oraz wspomniane orzecznictwo najwyższych sądów sądownictwa powszechnego i administracyjnego?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartej przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék (Węgry) w dniu 16 marca 2023 r. – VOLÁNBUSZ Zrt./Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

(Sprawa C-164/23, VOLÁNBUSZ)

(2023/C 189/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VOLÁNBUSZ Zrt.

Druga strona postępowania: Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006 ⁽¹⁾ pojęcie „baz[y] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” można interpretować w ten sposób, że oznacza ono konkretne miejsce, w którym kierowca zwykle pracuje, to znaczy placówkę lub parking przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie pasażerskiego transportu drogowego lub inny punkt geograficzny określony jako miejsce rozpoczęcia trasy, z którego kierowca regularnie podejmuje wykonywanie pracy i do którego powraca po zakończeniu pracy, w ramach normalnego wykonywania swoich obowiązków i bez wykonywania szczególnych poleceń pracodawcy?
- 2) Czy dla celów oceny, czy określone miejsce stanowi „baz[ę] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że miejsce to posiada odpowiednie udogodnienia (na przykład pomieszczenia higieniczne i socjalne, miejsce odpoczynku)?
- 3) Czy dla celów oceny, czy określone miejsca stanowią bazę pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje, w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że położenie tych konkretnych miejsc stanowiących bazę jest korzystne dla pracowników (kierowców), gdyż w każdym razie znajdują się one bliżej ich miejsc zamieszkania niż zakłady i oddziały przedsiębiorstwa wpisane do rejestru handlowego, w związku z czym czas dojazdu kierowców jest krótszy niż czas, który musieliby poświęcić, gdyby rozpoczęli i kończyli pracę w tych zakładach lub oddziałach?